

DIT WORDT TOCH NIKS

‘Dit wordt toch niks’

‘Meneer! Meneer!’

Het is maandagochtend op het parkeerterrein van Rotterdam CS, pal onder het bordje *Kiss and Ride*.

Ik heb nog maar net getoeterd naar de gebogen figuur die nu hinkend, hoofdschuddend en ondersteund door één kruk komt aanstompelen, of een zestiger met een grijs baardje en een buitenlands accent begint driftig op mijn autoruit te tikken. Onder zijn colbert draagt hij een uitheems en verwassen voetbalshirt.

‘Meneer, meneer!’

‘Ja?’

‘Die meneer! Bekende voetballer toch? Van tv? Ja toch?’

‘Ja.’

‘Analist! Analist! Ja toch?’

‘Ja, klopt.’

‘Naam? *Alstoeblieft?*’

‘Kieft.’

‘Wat?’

De man houdt z’n hand bij z’n oor.

‘Kieft! Wim Kieft!’

'Wiem Kift!'

'Ja.'

'Zo! Meneer Wiem Kift in Rotterdam! Is echt? Of is grap?'

Nee, is niet grap. Je zou het misschien op het eerste gezicht niet zeggen, nu hij voetje voor voetje en in bejaardentempo de weg oversteekt – kruk in de ene hand, filtersigaret in de andere – maar het is wel degelijk de voormalig Europees topscorer Willem Cornelis Nicolaas Kieft die hier aan komt schuifelen, winnaar van zowel de Europa Cup 1 als het EK'88.

Hij stopt en klemt de walmende sigaret even tussen zijn grijnzende lippen om de man een hand te geven. Met zijn andere hand steunt hij op de kruk. Hij is onlangs weer aan zijn knie geopereerd. Vandaar ook dat *meneer Wiem Kift* zich even later met grote voorzichtigheid naast me in de auto laat zakken voor een kort ritje richting 't Slaakhuys, het restaurant dat hoort bij het Rotterdamse Fletcher Hotel, waar zoals elke maandagmiddag ook vandaag weer een aflevering zal worden opgenomen van de podcast Kieft-JansenEgmondGijp. Wanneer we wegrijden, zwaait hij even naar de man die van een afstandje nog steeds *'Wiem Kift! Wiem Kift!'* staat te roepen en produceert de eerste lange, diepe zucht van de dag. Vervolgens dient het hoogtepunt van de ochtend zich alweer aan: de traditionele klaagzang.

Kieft heeft de gewoonte zijn affectie tegenover de be-

stuurder te verpakken in quasi-geïrriteerde monologen, waarbij van mijn kant slechts enkele druppels olie op het vuur nodig zijn om op de bijrijdersstoel een kortstondige maar hevige bosbrand te veroorzaken.

Vandaag gaat het zo:

'Hoe is het, Wim?'

'Moe.'

'Goh.'

'Ik ben moe, jongen, niet normaal.'

'Ja, maar jij bent altijd moe.'

'Ja, hallo, vind je het gek?'

'Nou... een beetje.'

'Ja, maar jij weet toch helemaal niet hoe ik eraan toe ben? En het ergste is nog: het interesseert jou ook helemaal niks. Meneer 't schrijvertje is natuurlijk weer te druk met een of ander flutboekje, om zich om zijn enige echte vriend te kunnen bekommeren. Maar ik ben serieus heel moe van al die medicijnen...'

'Nou, nou...'

'Doodmoe ben ik.'

'Het is me allemaal wat...'

Dit is het moment waarop het vuur begint op te laaien. Nog even en de vlammen zullen uitslaan en al snel hun hoogste punt bereiken.

'Ja, jij kan nu wel heel cynisch gaan doen, met dat houdin-
kje van je, maar jij weet toch helemaal niet hoeveel pillen
ik per dag slik?'

'Nee.'

'Nee, hier: dat bedoel ik. En rij eens niet zo hard over die
hobbels. Ik heb iets aan mijn knie, weet je nog?'

Even later.

'Maar wil je nou nog weten hoeveel pillen het zijn?'

'Nou, zeg het maar dan. Ik hang aan je lippen.'

'Vijftien! Vijftien antibioticapillen slik ik. Van die hele
grote. Elke ochtend doe ik er zo veel mogelijk tegelijk in
mijn mond. Dan neem ik een flinke slok water en probeer
ik ze allemaal in één keer door te slikken.'

'En lukt dat?'

'Nee, natuurlijk lukt dat niet. Vaak moet het in twee of
drie keer. En vervolgens val ik binnen een halfuur in slaap.
Nou, lekker dan. Dat is momenteel mijn leven. En rij eens
niet zo langzaam. Ik heb honger.'

'Jij hebt altijd honger.'

'Ja, klopt.'

Zo moppert hij meestal nog een paar minuten vrolijk
door, want op z'n beste momenten is Wim Kieft de Archie
Bunker van de voetbalwereld. Ter hoogte van het Hofplein
is de stemming aan boord doorgaans alweer genormali-
seerd, al blijft de toon onverminderd schamper.

'Hoge gebouwen hebben jullie zeg, in dat Rotterdam

van jou,' zegt hij dan. 'En ook een hoop bruggen, hè? Knap hoor.'

Een paar weken eerder had hij veel minder praatjes. Toen werd hij door de Haarlemse brandweer uit zijn huis gehaald. Schreeuwend van de pijn, grijpend naar zijn ontstoken kunstkníe, werd hij vanaf zolder via het dakraam afgevoerd. Eenmaal op de begane grond ging alles vervolgens heel snel. Als een pizza in een steenoven werd hij met brancard en al de ambulance in geschoven. Vervolgens ging het met grote vaart richting ziekenhuis voor een spoedoperatie. Zijn vriendin Suzanne had het wel een goed idee geleken het hele spektakel met haar telefoon vast te leggen, dus zwaaide hij nog wel halfslachtig naar de camera voordat hij werd afgevoerd, maar erg van harte ging het niet. Hij zag krijtwit en schreeuwde het uit toen de deuren van de ambulance dichtsloegen.

Hij werd geopereerd, liep in het ziekenhuis een hardnekkige bacteriële infectie op, werd nog een keer geopereerd en dacht op sommige van die eindeloze nachten dat hij krankzinnig werd van de pijn. 'Ik kreeg natuurlijk wel morfine, en niet zo'n beetje ook gelukkig, maar de eerste dagen lukte het de artsen maar niet om mijn pijn te onderdrukken. Ik vroeg telkens om zwaardere medicatie, maar echt helpen deed het niet. Het enige wat er gebeurde was dat ik steeds heftiger hallucinaties kreeg. Dan werd ik in mijn kamer op eens achtervolgd door indianen op paarden, compleet met

pijl en boog en zo. Eng hoor. Of ik wist zeker dat er een stel Arabieren onder mijn bed lag, met van die kromzwaarden. Nee, helemaal niet leuk.'

Pas toen de pijn eindelijk behapbaar was en de operatiewonden enigszins geheeld, werd hij overgeplaatst naar een herstelkliniek, ergens in de bossen bij Hilversum. Je kon er de voormalig topscorer van Europa al snel met enige regelmaat op het parkeerterrein aantreffen, zittend in een rolstoel, rokend, hoofdschuddend, met een dik verband om zijn knie. 'De dokter vindt het niet leuk dat ik rook. Het bevordert het herstel niet, zegt hij dan. Dat weet ik zelf ook wel, maar soms moet het even, anders word ik gek daarbinnen. Allemaal lieve mensen hoor, daar niet van. Maar ze zijn wel tachtig jaar of ouder. En vroeg of laat willen ze toch een keer van me weten wie er bij Oranje nou het best rechts op het middenveld kan spelen. Daar heb ik nooit zo'n zin in, om het daarover te hebben. Snap je dat?'

Met de knie gaat het inmiddels iets beter, maar vanochtend dienden zich alweer nieuwe problemen aan in huize Kieft, want het is zelden echt rustig in het leven van de oud-topscorer. 'Ik kreeg politie aan de deur. Omdat ik een tijdje terug een andere auto had geschampt. Er was echt niets aan de hand, de buitenspiegel van die vrouw stond een beetje krom, meer niet. Maar toen ik uitstapte om 'm recht te zetten, ging ze er een heel drama van maken. Ik zag op een gegeven moment dat ze me ook aan het filmen was.

Bleek ik een Duitse influencer te hebben aangereden! Nou, daar had ik effe geen zin in hoor, in een Duitse influencer. Allerlei omstanders begonnen ook hun telefoons al te pakken om me te fotograferen. Dus ik heb haar honderd euro in de handen gedrukt, tegen de schrik, en ben weggereden. En nu heeft ze dus de politie op mijn dak gestuurd. Nou, lekker dan... Hé, zijn we er nou al bijna? Zo groot is dat Rotterdam toch niet, of wel? Mijn knie wordt stijf als ik zo lang zit. En ik heb honger. Zouden die broodjes al klaar zijn? Of weet je dat weer niet?’

Drie jaar eerder had ik Kieft op een middag opgebeld, en hem het idee voor een podcast voorgelegd. Het antwoord was zoals verwacht hartverwarmend enthousiast.

‘Dat wordt toch niks,’ zei hij, ‘wie zit daar nou op te wachten, op die ideetjes van jou?’

Het antwoord gaf hij zelf ook alvast:

‘Niemand.’

Pas toen ik zei dat het niet mijn idee was, maar dat van Rob Jansen, en dat die er honderd procent van overtuigd was dat het nooit lang kon duren voordat we de populairste podcast van het Melkwegstelsel zouden zijn, en er dus binnenkort automatisch miljarden aan revenuen zouden kunnen worden bijgeschreven, veranderde er iets in zijn toon.

‘En wat moet ik dan doen, in die podcast van jullie?’

‘Niks bijzonders,’ zei ik, ‘beetje slap lullen.’

‘O, maar dat kan ik wel.’

‘Daarom. Gijp doet ook mee trouwens.’

‘Reneetje ook? Nou, gezellig.’

Met de soepelheid van iemand die een harnas draagt, stapt Wim Kieft uit de auto. Eerst het ene been eruit, daarna het andere, dan draaien, diep zuchten, opstaan, weer diep zuchten en vervolgens de steun van zijn kruk zoeken.

‘Ik wil eerst roken,’ zegt hij.

Maar er is helemaal geen tijd om te roken, want de camera’s staan al klaar. Vandaag wordt een nieuw item uitgeprobeerd, als mogelijk extraatje naast de reguliere podcast. Speciaal daarvoor ligt er een stapel oude Panini-verzamelsalbums klaar. Duizenden ingeplakte voetbalplaatjes, vanaf het WK in 1930 tot plaatjes van nu. De bedoeling is dat hij en ik er voor een draaiende camera doorheen bladeren en we een verhaal vertellen bij elke afbeelding die een associatie oproept.

Al snel gaan we lukraak en op goed geluk door de albums, hopen dat ons een bruikbare anekdote of herinnering te binnenschiet. Maar de oogst is mager, om niet te zeggen: nihil. Bij de WK-selectie van Iran uit 1978 komen er in elk geval nog geen hilarische verhalen bovendrijven, net zomin als bij Haïti, een van de deelnemers aan het WK van 1974. Het elftal van Noord-Korea uit 1966 heeft

wel een korte opleving van onze voetbalbreinen tot gevolg, maar levert uiteindelijk niet meer op dan een summiere uitwisseling van rudimentaire feitjes: dat Noord-Korea de voetbalwereld shockeerde door het Italië van Gianni Rivera met 1-0 uit te schakelen. Dat de Italianen expres midden in de nacht in eigen land terugkeerden, in een poging de woedende supporters te ontlopen, maar dat er desondanks duizenden mensen stonden om de voetballers uit te jowen. En nog een paar van die triviale feitjes.

‘Die doelpuntenmaker werd een volksheld. Zijn naam ben ik vergeten. Iets in de trant van Bum-Kun-Cha of Yung-Moo-Hu. Zoiets,’ zegt Kieft en hij heeft het bijna goed.

De grote ster van Noord-Korea heette Pak Doo-ik.

Met zijn zwarte Playmobil-kapsel kijkt hij ons vanaf zijn vaste plek in het Panini-album zelfverzekerd aan.

Hoewel Engeland sinds de Korea-oorlog geen diplomatieke betrekkingen meer met Noord-Korea onderhield en het land voor de Britten dus officieel niet eens bestond, wist de nationale Koreaanse voetbalploeg in 1966 toch een ticket voor het WK te bemachtigen. Het had zich daar dik tien maanden en ontelbare trainingskampen lang op voorbereid. En dus reed aan het begin van die warme Britse zomer een bus vol Aziaten de gemeentegrens van Middlesbrough over, met aan boord coaches, officials, partijfunctionarissen, on-